

Mijl op zeven

‘Waar ik ook kwam, werd ik geholpen’

Al een tijdje zocht ik naar een manier om rust in mijn hoofd te creëren, en meer ruimte voor nieuwe ideeën. Maar het kwam er niet van. Ik had het ontzettend druk met mijn werk als ondernemer. Toen ik een oud, halfvergeeten blog van mezelf teruglas waarin ik verkondigde dat ik naar Santiago de Compostella wilde gaan wandelen, besloot ik om een delijk actie te ondernemen en de tocht een jaar later, in het voorjaar van 2007, te gaan maken. Vijf weken wandelen, van Saint-Jean-Pied-de-Port in de Franse Pyreneeën naar Santiago.

„Om geen excuus meer te kunnen bedenken, zou ik geld gaan inzamelen voor een goed doel - hulpmiddelen voor slechthorende kinderen - met steun van een zorgverzekeraar die me sponsorde. Een vriend van me, Mohamed, bedacht dat het voor de publiciteit wel leuk was als ik bisschop Punt van Haarlem zou vragen om mij de pelgrimszegen te geven. Hij stemde toe en het deed me meer dan ik verwacht had. We hebben gepraat, samen gebeden en ik voelde me daadwerkelijk gesterkt. Ik realiseerde me weer eens dat moslims en christenen uit hetzelfde hout gesneden zijn.

„Dat de menselijke gevoelswereld voor een groot deel universeel en cultuuroverstijgend is, ervaaarde ik opnieuw in een Spaanse herberg onderweg. Daar was op zolder een stilte ruimte ingericht. De herbergier vroeg of ik zin had om met een groepje in de Bijbel te lezen. Er was nog een Spanjaard bij, een Duitser, een Argentijn en twee vrouwen uit Alkmaar. Ik las hardop voor uit de bijbel, in het Spaans, zonder die taal te begrijpen. Anderen lazen, soms ook zonder de taal te verstaan, voor uit de Spaanse koran die ik bij me had. Waar het om ging, was dat wij op dat moment als mensen de wil hadden om tot elkaar te komen. Dat was voldoende om elkaar te begrijpen.

„Bovenop een berg bedacht ik dat ik gauw weer eens een wandeltocht wilde gaan maken, maar dan naar Turkije, waar ik geboren ben en tot mijn veertiende heb gewoond. Twee jaar later was het zo ver. Samen met Mohamed stippelde ik een route uit via Wenen, Belgrado en Sofia naar Istanbul. We ontdekten dat het een historisch zeer interessante weg is, onder meer omdat de Ottomaanse sultan Süleyman de Grote in

Niet de bestemming maar de reis is het doel. **Sedat Çakır** (57) wandelde van Zandvoort naar Istanbul.
„De één zag me als zwerver, de ander als profeet.”

de zestiende eeuw twee keer met zijn leger daarlangs is opgetrokken naar Wenen.

„Het gevoel van vrijheid dat ik ervaaarde toen ik naar Santiago liep, was er ook nu weer. De ruimte die er in je hoofd komt! Voor alle ideeën die je tijdens zo'n wandeling krijgt, is één leven niet genoeg om ze uit te voeren. Maar de meeste indruk maakte de hulpvaardigheid van de mensen die ik onderweg tegenkwam. Ik had een tentje bij me, maar dat heb ik nauwelijks gebruikt omdat ik vrijwel altijd werd uitgenodigd om bij iemand thuis te logeren.

In Oostenrijk overkwam het me dat een groepje fietsers dat me eerder die middag voorbijgereden was, me opwachtte. Ze zaten op een caféterras naar me uit te kijken, en zeiden toen ze me zagen: ‘We wilden zeker weten dat je hier veilig aan zou komen.’ Terwijl ik geen woord met ze had gewisseld! In het dagelijks leven zijn we - ikzelf ook - te veel gefocust op alle ellende in de wereld en staan we er te weinig bij stil hoeveel warmte en goedheid je ontmoet, als je ervoor openstaat.

„Honderdzeven dagen na mijn vertrek uit Zandvoort kwam ik aan in Istanbul. Ik had 2.500 kilometer gelopen, was vermagerd, had een flinke baard gekregen en liep met een wandelstok. Onderweg hadden sommigen naar me gekeken alsof ik een zwerver was, anderen zagen me als een soort profeet en legden mij hun levensvragen voor. Bij de gouverneur die door het Turkse verkeersbureau gevraagd was om mij te verwelkomen - hij had zelf een net pak aan - zag ik de schrik in zijn ogen: ‘Moet ik straks met die man op de foto?’ Hij herpakte zich wonderwel, als een echte politicus.

„Na mijn thuiskomst heb ik in de jaren die volgden samen met anderen het traject van de Sultansroute verbeterd en gemarkeerd. Later kwam daar het Soefipad bij, een wandelroute van Istanbul naar Konya. Routes uitstippelen en markeren, kaarten maken, wandelgidsen schrijven, dat is nu mijn leven. Ik werk nog even hard als toen ik zakenman was, terwijl ik nu minder geld heb. Maar ik heb wel veel meer plezier.”

Brigit Kooijman

In deze zomerserie vertellen mensen over een bijzondere reis.

„Één leven is niet genoeg om alle ideeën die je onderweg krijgt, uit te voeren.”